Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

31. januar 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 11, stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2 – kompetence i forsikringssager – anvendelsesområde ratione personae – begrebet »skadelidte« – erhvervsdrivende i forsikringsbranchen – ikke omfattet«

I sag C-106/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Okręgowy w Szczecinie (den regionale domstol i Szczecin, Polen) ved afgørelse af 30. januar 2017, indgået til Domstolen den 28. februar 2017, i sagen

Paweł Hofsoe

mod

LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J. Malenovský, og dommerne D. Šváby (refererende dommer) og M. Vilaras,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG ved radca prawny M. Siewiera-Misiuda,

– den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

– den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo og P. Lacerda, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede,

* Processprog: polsk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 11, stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Paweł Hofsoe og LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster AG (herefter »LVM«), som har hjemsted i Münster (Tyskland), vedrørende førstnævntes krav på forsikringsgodtgørelse, der er rejst over for sidstnævnte ved de polske domstole.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning nr. 1215/2012

3 Følgende fremgår af 15. og 18. betragtning til forordning nr. 1215/2012:

»(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.

[…]

(18) For forsikringsaftaler, forbrugeraftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.«

4 Forordningens kapitel II, der indeholder reglerne om kompetence, omfatter en afdeling 1 med overskriften »Almindelige bestemmelser«, som består af artikel 4-6.

5 Den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, fastsætter følgende:

»Med forbehold af denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

6 Samme forordnings artikel 5, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i dette kapitels afdeling 2-7.«

7 Reglerne om kompetence på forsikringsområdet, der er fastsat i kapitel II, afdeling 3, i forordning nr. 1215/2012, fremgår af forordningens artikel 10-16.

8 Denne forordnings artikel 11, stk. 1, bestemmer følgende:

»En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

[…]

b) i en anden medlemsstat i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl […]

[…]«

9 Forordningens artikel 13, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Artikel 10, 11 og 12 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.«

10 Reglerne om kompetence i sager om forbrugeraftaler er fastlagt i forordningens artikel 17-19.

11 Artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 er affattet således:

»I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5):

a) når sagen vedrører køb af løsøregenstande, hvor købesummen skal betales i rater

b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande, eller

c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.«

12 Forordningens artikel 81 fastsætter, at forordningen »anvendes fra den 10. januar 2015 med undtagelse af artikel 75 og 76, der anvendes fra den 10. januar 2014«.

Polsk ret

13 Artikel 509 i ustawa Kodeks cywilny (lov om civilret) af 23. april 1964, i den version, der finder anvendelse på hovedsagen (Dz. U. 1964, nr. 16, pos. 93, som affattet ved Dz. U. z 2016 r., pos. 380) (herefter »den civile lovbog«), fastsætter følgende:

»§ 1. En kreditor kan uden debitors samtykke overdrage kravet til en tredjemand (overdragelse af krav), medmindre loven, en aftalemæssig begrænsning eller forpligtelsens art er til hinder herfor.

§ 2. Overdragelsen af kravet omfatter alle dertil knyttede rettigheder, navnlig et krav på udestående renter.«

14 Den civile lovbogs artikel 822, stk. 4, har følgende ordlyd:

»Enhver, som har ret til erstatning for en skade, der følger af en begivenhed, som er omfattet af ansvarsforsikringen, kan gøre sit krav gældende direkte over for forsikringsgiveren.«

15 Artikel 20, stk. 1, i ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (lov om obligatorisk ansvarsforsikring, om garantifonden for forsikringsgivere og om det polske kontor for forsikringsgivere, der dækker færdsel med køretøjer) af 22. maj 2003 (Dz. U. 2003, nr. 124, pos. 1152) fastsætter følgende:

»Erstatningssøgsmål, som følger af obligatoriske ansvarsforsikringsaftaler eller omfatter krav i henhold til en sådan forsikring, kan anlægges enten i henhold til de almindelige kompetenceregler eller ved retten på det sted, hvor skadelidte eller den, der i medfør af en forsikringsaftale er adkomstberettiget, har bopæl eller hjemsted.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

16 Den 4. juli 2014 blev et køretøj, der tilhører en fysisk person med bopæl i Polen, beskadiget under et trafikuheld i Tyskland forårsaget af en tysk statsborger, som var forsikret hos LVM.

17 Ejeren af køretøjet indgik derfor den 12. juli 2014 en lejekontrakt om et erstatningskøretøj på ubestemt tid. Prisen for lejeudgiften udgjorde 14 600 PLN (ca. 3 465 EUR) på baggrund af en pris på 200 polske zloty (PLN) (ca. 47,50 EUR) pr. dag, og for så vidt som lejeperioden blev forlænget frem til den 22. september 2014.

18 Denne person fik dog kun en erstatning på 2 800 PLN (ca. 665 EUR) fra et selskab, som repræsenterede LVM i Polen.

19 Med henblik på at indhente de resterende 11 800 PLN (ca. 2 800 EUR) indgik den nævnte person den 22. september 2014 derfor en aftale om overdragelse af kravet, hvorved denne overdrog sin ret til erstatning til Paweł Hofsoe, som udøver erhvervsmæssig virksomhed i Szczecin (Polen).

20 Som led i denne virksomhed gør Paweł Hofsoe – på grundlag af en aftalemæssig overdragelse af et krav – de skadeserstatninger og renter, som en skadelidt kan på beråbe sig, gældende over for forsikringsgiver.

21 Den 2. februar 2015 anlagde Paweł Hofsoe – på grundlag af den i nærværende doms præmis 19 nævnte aftale om overdragelse af et krav – sag ved Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (retten i første instans for Szczecin-Centum i Szczecin, Polen) med påstand om, at LVM tilpligtes principalt at betale et beløb på 11 800 PLN (ca. 2 800 EUR) i skadeserstatning og renter, hvilket svarer til lejeudgifterne for et erstatningskøretøj.

22 Med henblik på at fastlægge denne rets kompetence som retten på det sted, hvor skadelidte har bopæl, påberåbte Paweł Hofsoe sig artikel 20 i loven om obligatorisk ansvarsforsikring, om garantifonden for forsikringsgivere og om det polske kontor for forsikringsgivere, der dækker færdsel med køretøjer, og Domstolens dom af 13. december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, EU:C:2007:792).

23 På grundlag af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med denne forordnings artikel 11, stk. 2, bestred LVM imidlertid denne polske rets kompetence. LVM gjorde gældende, at begrebet »skadelidte« som omhandlet i nævnte forordnings artikel 11, stk. 2, nemlig skal fortolkes bogstavligt, således at Paweł Hofsoe i sin egenskab af erhverver af skadelidtes krav ikke kunne anlægge sag mod selskabet ved en polsk ret.

24 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie (retten i første instans for Szczecin-Centum i Szczecin) fastslog imidlertid ved en afgørelse af 13. maj 2015, at den havde kompetence.

25 Til støtte for den appel, som LVM har iværksat til prøvelse af denne afgørelse for den forelæggende ret, Sąd Okręgowy w Szczecinie (den regionale domstol i Szczecin), har LVM principalt gjort gældende, at retten i første instans tilsidesatte artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med forordningens artikel 11, stk. 1, litra b), ved at fastslå – i strid med den vejledning, der kan udledes af 15. og 18. betragtning til forordningen og af Domstolens praksis – at Paweł Hofsoe skulle opfattes som den svage part i sagen. Sidstnævnte er ikke skadelidte som sådan, men en erhvervsdrivende, der gør erstatningskrav gældende over for forsikringsselskaber. Endvidere skal artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 i sin egenskab af undtagelse fra den almindelige kompetenceregel fastsat i forordningens artikel 4, stk. 1, fortolkes strengt.

26 Paweł Hofsoe har for sit vedkommende gjort gældende, at kompetencereglen i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning nr. 44/2001, der er erstattet af artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1215/2012 (herefter »forum actoris«), hvorefter retten på det sted, hvor forsikringstager, den sikrede eller den begunstigede har bopæl, tillægges kompetencen, ikke udelukkende er forbeholdt den direkte skadelidte, således at også erhververen af skadelidtes krav med føje kan påberåbe sig den.

27 Den forelæggende ret finder det nødvendigt at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, for så vidt som anvendelsesområdet ratione personae for kompetencereglen i artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1215/2012 i nærværende sag afhænger af fortolkningen af begrebet »skadelidte« som omhandlet i forordningens artikel 13, stk. 2. Den forelæggende ret kan nemlig kun anses for at have kompetence, hvis det fastslås, at begrebet »skadelidte« omfatter en erhvervsdrivende i forsikringsbranchen, der er erhververen af det erstatningskrav, den direkte skadelidte har mod forsikringsgiveren af det køretøj, der var skyld i trafikuheldet.

28 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at »[o]verdragelsen af kravet omfatter alle dertil knyttede rettigheder« i medfør af den civile lovbogs artikel 509, stk. 2. Under disse omstændigheder bør overdragelsen af kravet anses for at omfatte en overdragelse af den fordel, der er forbundet med tildelingen af kompetence. En sådan fortolkning vil medvirke til at opfylde formålet med beskyttelse af den svage part, som ligger til grund for de særlige kompetenceregler, der finder anvendelse på forsikringsområdet.

29 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at begrebet »skadelidte« som omhandlet i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 og dermed artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 således omfatter såvel den person, der direkte har lidt skade, som en person, der kun indirekte har lidt skade. Således bør nævnte begreb også omfatte den person, der som fysisk person udøver erhvervsmæssig virksomhed ved at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsselskaber på grundlag af en aftale om overdragelse af krav indgået med den direkte skadelidte. Ifølge den forelæggende ret gælder dette så meget desto mere i nærværende sag, når der ud fra et økonomisk og et organisatorisk synspunkt foreligger en åbenbar skævhed mellem Paweł Hofsoes position og en forsikringsgivers position som juridisk person, hvis kapacitet i den henseende er betydelig større.

30 Denne konkrete tilgangsvinkel, hvor der tages hensyn til situationen for de respektive parter i hovedsagen, fremhæver forskellen mellem de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten i hovedsagen, og de omstændigheder, der gav anledning til dom af 17. september 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse (C-347/08, EU:C:2009:561), og af 26. maj 2005, GIE Réunion européenne m.fl. (C-77/04, EU:C:2005:327).

31 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at den fortolkning, som den har foreslået af artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med forordningens artikel 11, stk. 1, litra b), ikke er i overensstemmelse med princippet om en streng fortolkning af undtagelser og særligt med nævnte forordnings artikel 5, stk. 1, sammenholdt med 15. betragtning til forordningen.

32 På denne baggrund har Sąd Okręgowy w Szczecinie (den regionale domstol i Szczecin) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal henvisningen i artikel 13, stk. 2, i […] forordning […] nr. 1215/2012 […] til samme forordnings artikel 11, stk. 1, litra b), fortolkes således, at en fysisk person, som bl.a. driver virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsgivere, under påberåbelse af ved aftale at have erhvervet den direkte skadelidtes krav kan anlægge sag om dette krav mod det forsikringsselskab, hvor skadevolderen i en trafikulykke har sin ansvarsforsikring, ved en domstol i skadelidtes bopælsmedlemsstat i tilfælde, hvor forsikringsgiveren har hjemsted i en anden medlemsstat end skadelidte?«

Om det præjudicielle spørgsmål

33 Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med forordningens artikel 11, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at den kan påberåbes af en fysisk person, som navnlig driver virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsgivere, og som påberåber sig en aftale om overdragelse af krav indgået med ofret for en trafikulykke i en sag mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den skadelidte har bopæl, ved en domstol i denne sidstnævnte medlemsstat.

34 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Paweł Hofsoes søgsmål i hovedsagen, for det første, blev anlagt den 4. februar 2015, dvs. efter den 10. januar 2015, og at forordning nr. 1215/2012 således finder anvendelse, jf. forordningens artikel 81.

35 For det andet giver den civile lovbogs artikel 822, stk. 4, enhver, som har ret til erstatning, mulighed for at gøre sit krav gældende direkte over for forsikringsgiveren, hvilket ifølge ordlyden af artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 bevirker, at forordningens artikel 10-12 finder anvendelse.

36 For så vidt som artikel 11, stk. 1, litra b), og artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 i det væsentlige gengiver ordlyden af henholdsvis artikel 9, stk. 1, litra b), og artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af sidstnævnte forordnings bestemmelser, for det tredje, fortsat for de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1215/2012 (jf. analogt dom af 21.5.2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, præmis 60, og af 21.1.2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, præmis 43).

37 For det fjerde skal det ligeledes bemærkes, at Domstolen har fastslået, at formålet med henvisningen i artikel 13 stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 er at føje personer, der har lidt en skade, til den liste over sagsøgere, der omhandles i forordningens artikel 11, stk. 1, litra b), uden at kredsen af personer, som har lidt skade, indskrænkes til dem, der direkte har lidt skade (dom af 20.7.2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

38 Således skal forum actoris udvides til også at omfatte henholdsvis arvinger til en forsikret og den arbejdsgiver, der har opretholdt aflønningen af en ansat under den sygeorlov, som fulgte efter en trafikulykke, der ramte denne ansatte (dom af 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, præmis 44, og af 20.7.2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, præmis 35).

39 Disse afgørelser bygger på den begrundelse, at formålet med bestemmelserne i afdeling 3 i kapitel II i forordning nr. 1215/2012 dels er at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler, dels bør den, der er indtrådt i den direkte skadelidte persons krav, og som selv kan anses for den svage part, kunne

påberåbe sig de særlige kompetenceregler, som er fastlagt i artikel 11, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012 (jf. i denne retning dom af 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, præmis 40 og 44).

40 På denne baggrund skal fravigelserne fra princippet om kompetence på det sted, hvor sagsøgte har bopæl, have karakter af undtagelser og fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 17.6.1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, præmis 14, af 19.1.1993, Shearson Lehman Hutton, C-89/91, EU:C:1993:15, præmis 14-17, af 13.7.2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, præmis 49 og 50, og af 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, præmis 36-39).

41 Under disse omstændigheder indebærer den beskyttelsesfunktion, som er knyttet til artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med nævnte forordnings artikel 11, stk. 1, litra b), at de specielle kompetenceregler fastsat i disse bestemmelser ikke udvides til at omfatte personer, som ikke har behov for beskyttelsen (jf. i denne retning dom af 13.7.2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, præmis 65 og 66, af 26.5.2005, GIE Réunion européenne m.fl., C-77/04, EU:C:2005:327, præmis 20, og af 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, præmis 41).

42 Heraf følger, at en særlig beskyttelse i forholdet mellem professionelle aktører inden for forsikringsbranchen ikke er begrundet, idet ingen af parterne kan anses for at befinde sig i en svagere situation end modparten (jf. dom af 26.5.2005, GIE Réunion européenne m.fl., C-77/04, EU:C:2005:327, præmis 20, af 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, præmis 42, og af 21.1.2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, præmis 30 og 31).

43 Således kan en person som Paweł Hofsoe, der udøver erhvervsmæssig virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende i sin egenskab af aftalemæssig erhverver af sådanne krav, ikke drage fordel af den særlige beskyttelse, som forum actoris udgør.

44 Selv om formålet med afdeling 3 i kapitel II i forordning nr. 1215/2012 er at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler, således som det er præciseret i 18. betragtning til nævnte forordning, må det antages, at det i hovedsagen omhandlede søgsmål vedrører forholdet mellem erhvervsdrivende i forsikringsbranchen og ikke angår en proceduremæssig situation, hvori en part må anses for at være svagere (jf. i denne retning dom af 21.1.2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, præmis 29 og 30).

45 I denne henseende kan den omstændighed, at en erhvervsdrivende som Paweł Hofsoe, der udøver erhvervsmæssig virksomhed som et lille foretagende, ikke føre til, at det må fastslås, at der er tale om en part, som er svagere end forsikringsgiveren. En vurdering fra sag til sag af spørgsmålet om, hvorvidt en sådan erhvervsdrivende kan anses for en »svag part« i forhold til at kunne omfattes af begrebet »skadelidte« som omhandlet i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1512/2012, ville nemlig ydermere skabe en risiko for retsusikkerhed og være i modstrid med formålet med den nævnte forordning, der er angivet i 15. betragtning til denne, hvorefter kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed (jf. i denne retning dom af 20.7.2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, præmis 34).

46 En sådan fortolkning støttes desuden af formålet nævnt i 15. betragtning til forordning nr. 1215/2012, hvorefter kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium.

47 Under disse omstændigheder skal det præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1215/2012, sammenholdt med forordningens artikel 11, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at den ikke kan påberåbes af en fysisk person, som navnlig driver virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsgivere, og som påberåber sig en aftale om overdragelse af

krav indgået med ofret for en trafikulykke i en sag mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den skadelidte har bopæl, ved en domstol i denne sidstnævnte medlemsstat.

Sagsomkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med denne forordnings artikel 11, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at den ikke kan påberåbes af en fysisk person, som navnlig driver virksomhed med at gøre erstatningskrav gældende over for forsikringsgivere, og som påberåber sig en aftale om overdragelse af krav indgået med ofret for en trafikulykke i en sag mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den skadelidte har bopæl, ved en domstol i denne sidstnævnte medlemsstat.

Underskrifter